

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthusiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vtî nouellus Carthusianus feliciter incepta prosequi, à quibus sibi cauere,
& quo omnia sua exercitia destinare debeat. Epist. XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Oratio ad cor Iesu suauissimum.

O Cor nobilissimum, piissimum, atque suauissimum fidelissimi amoris mei Iesu Christi Dei & Domini mei, trahe atque absorbe quæso cor meum, omnes cogitatus ac affectus meos, omnes denique vires animæ & corporis mei, & quicquid in me est, quicquid sum aut possum in te ad gloriam & sanctissimum beneplacitum tuum.

Oratio ad cor Iesu.

O misericordissime Domine Iesu Christi, in cor tuum commendo atque regno me ipsum totum. Oro etiam te benignissime Deus, aufer à me cor meum prauum, impium & ingratum, & da mihi Deificum cor tuum: aut fac cor meum secundum cor tuum, & secundum perfectissimum beneplacitum tuum.

Ah Domine Deus saluator ac redemptor meus, aufer à me peccata mea, & quicquid tibi displicet in me: quicquid verò tibi placet, ex sanctissimo corde tuo infunde mihi. Conuerte me, & posside me totum in sanctissimum beneplacitum tuum, & in tui amorem fac ut vniatur cor meum cordi tuo, voluntas mea voluntati tuæ, ut nunquam aliud velim, nunquam aliter velle possim, quam quæ tu vis & tibi placent. Diligam te dulcis Iesu Deus meus ex toto corde meo in omnibus, & super omnia.

Ad B. Mariam cum corde Iesu.

Ave Maria gratia plena, Dominus tecum. Ah sancta Maria vtinam eius gratia, & tua semper sit mecum, & cor meum semper vobiscum. Benedicta tu in mulieribus. O piissima mater Dei, fac me totum secundum beneplacitum filij tui. Atque vtinam ego totus tuus, & tu tota mea sis. Et benedictus fructus ventris tui Iesus Christus pro me crucifixus & mortuus. Eia benignissime Iesu, benedictum sit etiam piissimum cor tuum pro cunctis miseracionibus ac beneficijs ad nos inde manantibus. Tibi sit laus, honor, gloria, & gratiarum actio ex me & à singulis creatoris tuis, pro tua immensa ad nos charitate. Dulcis Iesu miserere nostri, & præcipue mei infertissimi peccatoris, qui me omnium vilissimum atque tibi ingraticissimum feci. Fac ut diligam te ex toto corde meo, atque ut placeam in hæreamq; tibi totus perpetuo & inauertibiliter. Ah Domine Deus meus: atque vtinam ego verè sim totus tuus, & tu totus meus.

Beata Maria vt sit cum corde Iesu salutanda.

Hoc (qui sic oras) ita intellige: Tunc est totus Dei, quando nihil in te est, quod displicet Deo: totus verò Deus est tuus, quando tu nihil amas, nihil desideras, nisi Deum, quando nihil tibi placet, extra Deum. Sed nunc vale in Christo frater charissime.

Vt quis totus sit Dei & Deus totus illius sit.

Vti nouellus Caribustanus feliciter incepta prosequi, à quibus sibi summo pericore, ad quem denique scopum omnia sua exercitia destinare debeat.

Epistola XXVII.

F. IOANNES IVSTVS LANSPERGIUS, CARTHVS

Filio suo charissimo, in arrepto, monastico instituto quotidianum spirituale incrementum exoptat.

A Næ omnia non obliuiscaris fili charissime, propter quid parentes, socios & alia (quæ dilexisti in mundo) reliqueris, & quare monasterium intraueris. Cura ut attingas finem, quem tibi proposuisti. Vis emenda-

Virtutes ac quæ vt oporteant.

T 2

re vi-

Ratio vt in
omnibus
consultenda.

Confilis
bonorum v
ti quam sic
gratum Deo.

Ioannes
Cassian.

Quis sit acti-
onum præ-
stitendus fi-
nis.
A seculo
immaculati
quis se custo-
diat
Animam re-
ligiosi quæ-
sam inqui-
rent.

Virtutibus
vt ornentur
quid facien-
dum.

Ab sine hu-
miliatione
frustra spe-
ratur humili-
tas.

re vitam tuam? vis Deo placere? vis immaculatum te custodire ab hoc seculo? vis virtutibus ornari? Necessè est vt studia & labores, patientiæ, passiõis humiliatiõisq; & alia huiusmodi ardua media præcedant. Cupis emendare vitam? Noli rursus amplexari, quæ deseruisti, aut quæ deserere & odire debuisti. Vbiq; caue, ne Deum, quem omnibus præferre debes, offendas. Interroga rationem tuam ante omnia agenda, si illud quod cupis, offendet Deum siue illi placeat. Si dixerit tibi ratio aut conscientia: hoc displicet Deo, responde tu. Ergo ego nullo modo faciam. Sin autem placuerit: tu dic: Ergo ego faciam. In hoc tamen non debes tuum examen tuumve iudicium sequi, vbi ambiguitas occurrit, aut vbi indifferentia, id est, quod aliquid possit fieri aut non fieri, sed potius Prælati aut magistri tui consilium, vt propter obedientiam & discretionem cui tu per humilitatē te submittis, duplicetur merces & corona operis tui. Valdè enim placet Deo (vt etiam sanctæ Gertrudi reuelatū est) consiliorum inquisitio, ac sui omnimoda humilis subiectio. Eliditur etiā per hoc omnis astuta machinatio diaboli, vt in Collationibus Patrum pulchrè differitur. Obedientiæ nihil præponas, quantumlibet illud videatur sanctū, solo peccato excluso. In incertis obediendo non potes peccare. Ad hoc valent exempla SS. Patrū, & lectio librorum D. Ioannis Cassiani, Ioannis Climachi, Ioannis Gerfonis opusculorumq; (præsertim in speculo disciplinæ) Bonauenturæ &c. D. Bernardi &c.

In omnibus operibus tuis hunc adhibe finem, vt si interrogareris immediatè vel per aliqua media, tandem tamen & semper responderes: Ego facio propter Deum, id est, quia Deo placet hoc, vel vt Deo placeam per hoc. Vnde deinde immaculatum te custodire à seculo. Sicut peccata deseruisti, ita modo occasiones peccatorum fugias. Vide vnde periclitetur conscientia tua. Certumores de seculo, quæ rimonias contra fratres (quos tamen tu non potes meliores facere: nisi bono exemplo) detractiones contra Prælatum, & huiusmodi murmuraciones, item carnalia, mundana cæteraq; id genus innumera audiens, non potes immaculatus abire: siquidē paulatim tepescet feruor propositi tui, & sub specie zeli charitas & bona opinio de proximo minuitur: hinc amaritudo, elatio, aspernatioq; aliorum subintrat. Postremò, vis ornari virtutibus: labores, & conatus præcedant, labores inquam, non manuum aut corporis, sed animi, hoc est studium mortificationis vitiorum, passiõnū maliarum affectionum abnegatio, sensualium desideriorum, contemptus tui ipsius, subiectio & resignatio propriæ voluntatis, propriiq; sensus. Oportet insuper, vt contra te ipsum eas, contra te ipsum pugnes. Nō quod velis, sed quod quandoq; nolis, (scilicet secundum sensuale appetitum) facias. Verbi gratia non poteris fieri humilis, si refugas humiliari. Si virga recta fieri debet curua, necesse est vt curuitatem præcedat curuatio. Ita humilitatem præcedat oportet humiliatio. Non poteris patientiæ virtutem adipisci, si omne quod molestum est, tenaueris declinare aut amouere. Patiendo fies patiens, & obediendo obediens, & diligendo diligens.

Quapropter creberrimè (quoties offert se occasio) si aliquid sustinendū est, dicas in animo: hoc volo propter Deū sustinere, quatenus Deus det mihi maiorem gratiā deinceps patientiæ. En duplex hic finis est benè regulatæ intentiõnis. Si aliquid in gratiā fuerit fratris exhibendū, dicas: hoc faciā illi fratri propter

propter Deū, vt Dominus det mihi gratiā syncerioris & maioris charitatis. Ad hoc valet exempla recollere ex vitis Sanctōrū Patrū, ex vitis aliorum Sāctorum, & alijs historijs sanctis, vnde homo confundatur in se, quod tantum à virtutibus illorum adhuc distet.

Deinde sicut alias monui, si quippiam videris, quod te non ædificat, non sumas occasionem similiter faciendi aut imitādi: quia & si alius labitur, forsā excusationem habet, quam tu non haberes: & fortasse non est lapsus, sed tu malè indicas: aut si lapsus est, tu tamen ita grauius iudicando, id est, contemnendo personam siue malè sentiendo laberis deterius, quam ille qui peccat.

Neminem igitur iudices aut contemas: aliqñ absq̃ dubio Deus permittet te in eundē, aut similem, aut maiorem defectum labi: aut permittet te eua- nescere in cogitationibus tuis, quasi aliquid sis, cum nihil sis. Quicquid debes seu teneris facere, omnem adhibe curam, vt debitè & perfectè (perfectè dico, non secundū commendationem hominum, sed secundū acceptionem Dei) facias. Deinde opera charitatis (si quid rogaris) alijs operibus arbitrarijs præpone, quia plus habet meriti, quicquid ratione fit charitatis aut obedientiæ, quam ea quæ ex propriæ delectu voluntatis fiunt. Nunquam tamen sis otiosus, nec ita vagus aut mutabilis in exercitijs, vt necesse habeas tractare aut deliberare, qd̃ modo, quid postea faciendū incipias: sed certā, habeas regulā etiā in spiritualib; qd̃ illo vel illo tēpore velis orare, qd̃ & quō illa & illa velis à Deo petere, quādo & quantū, & cui lectioni velis vacare. Et hoc quādo obedientiæ aut charitas quandoque fraterna ab alia te non vocat: quia propter obedientiam debes alia exercitia tua libenter dimittere, & voluntati superiorum inservire. Similiter etiam, quando ratio charitatis aut fraternæ necessitatis, id expostulat, exēplo cuiusdā sanctæ mulieris (vt puto Elizabeth) quæ consolationem & allocutionem siue à Dño, siue ab angelo sancto accipiens, dum interea infirmum audiret se vocantem, statim dimissa contemplatione sua, dimissa delectatione & suauitate, quam cum Deo habebat, dimisso deniq; Deo cui colloquebatur, ad infirmum cucurrit: sed reuera non dimisit Deum, quin potius illum pro charitate fraterna (qua necessitatem infirmi suæ delectationi spiritali præposuit) perfectius inuenit. Nec Deus hoc ægrè tulit, qd̃ se quasi relicto, ad hominē infirmum cucurrerit, sed gratissimum hoc opus accepit & remuneravit: quia illuc fuerat currendū vbi maior erat necessitas.

Vnde quidam sanctus pater Ordinis nostri dixit. Oporteret quandoq; Deū dimittere propter Deum, id est, spiritualia dimittere vt corporalibus proximi necessitatibus subueniatur. Et hic intellige illa spiritualia, quæ non sunt de necessitate salutis. Ita enim fit, vt non negligantur, sed potius per aliam lucrandi viam, & alio modo multiplicentur: & si illud non hic, quantum ad suauitatis gustum, tamen ad futuram remunerationis gloriam percipies. Alias verò noli consueta exercitia faciliter immutare, vt nunc hoc, cras aliud eligas & sic in nullo proficias.

De corporalibus etiam aliquid certum habeas, ad quod curras, quādo aliud magis pium aut necessarium non occurrit. Si quispiā à te laborem, aut aliud expostulauerit, ita voluntarium (si acquiescere eius petitioni licet) te exhibeas, hilarem & serenum in vultu, vt ex te ædificetur, consoletur, & non confunda-

Neminem esse temerè iudicandū. Galat. 6.

Opera charitatis vt exercenda sint vt certa sint assumenda exercitia.

Exercitia propria cur quandoque intermittēda.

Deum quādoque propter Deum dimitti.

fundatur, nec poeniteat, quod te inuitum rogauerit.
 Amare & amari ut quis studere debeat. Secreta cur, quibusq; reuelanda.

Studeas semper fratres diligere, & quantum in te est, ab omnibus diligere, generali charitate, non inuicem speciali familiaritate, si à multis tentationibus uolueris te praemunitum. Ad priorem tamen, & ad eum qui curam habet animarum tuarum, specialem habere debes confidentiam, securum recursum, & liberè omnia secreta tua illis reuelare, causa consilij petendi, & examinandi, siue probandi causa, quia non omnia sunt bona, quae nobis (propter nimiam inclinationem & tractum uehementem proprii affectus) uidentur bona.

Ut nihil sine superiorum consilio faciendum.

Caue ne quando aliquid praesumas sine magistri aut prioris consilio, quumcumq; uideatur tibi quod securus sis ex refectione librorum, aut propter imitationem priorum Sanctorum. Si suatum tibi fuerit, ut aliquid facias occultum per cogitationem propriam, aut per hominè, idq; abscondas patri tuo, certo teneas, qd hoc facit diabolus, uel ordinante diabolo fit ut corrumpas, ut tentationibus inuoluaris inextricabilibus, ut denique decipiaris & capiaris: Vult Deus ut homo se humiliet homini atq; subijciat. Hoc per multa scripturarum exempla probari potest. Qui sine ductore uult incedere, uel putat quod nemo sit, qui possit se ducere uel instruere, Deo permittente, cadet propter superbiam ac praesumptionem suam. Non est quod possis allegare, si forsitan simplex, indoctus, inexperus aut durus sit magister tuus: quia non homini, sed Deo commissus es, qui hominem vicarium pro se tibi dedit, qui non humana industria, sed diuina inspiratione & prouidentia te gubernet.

Quam sit periculosum sine duce uelle uitam spiritualem uiuere.

Crede igitur quod certissima (si tu credideris, & diuina prouidentia non resisteris) Dei ordinatio te fiet, ut tibi humiliter propter Deum resignato, nec proprium consilium, nec propriam uoluntatem habere uolenti, dicatur à magistro, quicquid tibi fuerit uilissimum, licet hoc tibi non appareat, ex alia tamen parte, quam tu non consideras, fructus tibi orietur.

Quantum pro fit humilis submisso sui.

Si artem mechanicam discere deberes, necessario esset eligendus peritissimus magister. Quare quia secundum humanam industriam, experientiam, scientiamq; te haberet docere. Indoctus enim perfecte nescit docere. Iam uero magister animae tibi sumendus est, qui à Deo tibi per priorem constituitur, hic tamen (quamuis experientia & industria etiam multum iuuent) parum doctus fuerit, aut ipsemet imperfectus, propter tamen humilitatem tuam & desiderium cordis tui, dabit & supplebit ei Deus, quicquid tibi deest, ut respondeat tibi ea, quae alias ex se non haberet, hoc est, ut det tibi sana consilia & uilia. Et hoc firmiter tene, & securus ei acquiesce, reiiciendo omnia dubia & scrupulos in contrarium surgentes. Si tamen sine haesitatione certus es de malitia magistri, qui aliquid suaderet, quod contra Deum esset, & ad peccata hortaretur, ibi nullo modo debes obedire: sed Priori dicere ut animae tuae melius prouideat. Ex suspicionibus tamen non debes sentire malum de magistro tuo: quia est callidissima tentatio inimici, ut seminet inter magistrum & discipulum discordiam aut displicentiam, ut huius profectum, & illius meritum impediat: ut magister nihil discipulo praedicet, aut si praedicauerit, discipulus ob displicentiam suspicionemq; ad magistrum se non recipiat, aut se non reuellet, & sic in adiuentibus suis ambulet & pereat. Cavendum igitur summo opere ne inter magistrum tuum & te eius discipulum displicentia interueniat. Cavendum praeterea, ne displicentia status proprii aut poenitudo accepti propositi

Diaboli
 quae sit
 diabolica
 tentatio.

D. VI
16

positi perturber animum tuū. Hanc enim diabolus inducit sub specie emulatio-
 tionis alterius status veluti melioris, quem proponens laudat, & omnia illic
 sancta tranquillaeq; prædicat. Deinde in hoc, quo es statu, periculosa, inutilia
 esse cuncta cauillatur, vt ad instabilitatem, ad insipiditatem, ad indeuotionē,
 & ad nauisam tandem animam fantasiantis perducatur, quod à te auertat Chri-
 stus Iesus, Amen. Vale fili charissime.

Vt proprii
 status dispi-
 centia sit ca-
 uenda.

Qui scopus, quæque religionis sit finis ab eo, qui monachum cupit fieri, quaerendus.

Epistola XXVIII.

F. IOANNES IVSTVS LANSPERGIUS, CARTHVS.
 suo charissimo filio, exuere veterem hominem cum actibus suis, &
 nouum induere, qui secundum Deum creatus est, cupienti.

Offerentur regi virgines post eam, proxime eius offerentur tibi. Psal. 44.
 Legimus B. V. Mariam (cuius hodie est solemnis festiuatq; dies ob-
 latam à parentib; seq; ipsam Deo obtulisse in templum, haud du-
 bium, non aliam ob rem, nisi vt à mundi strepitu, à temporalium
 turbine segregata, Deo seruiret deuota, casto quoque ac puro cor-
 de illum amaret solum, cōtinuē eidem adhærens. Vixit aut nullius rei tēpo-
 ralis curam habens aut administrans, utpote pauper spiritu, vixit sub obedi-
 etiā pōtificis, vixitq; cum proposito perpetuo seruandæ virginittatis, q̄diu ex
 Deo aliud nō iuberetur. Hæc tibi fili opto hortorq; q̄rope possum fieri patro-
 nam ac matrem, q̄ veneratione deuota colas, cui studia tua, honorēq; & ob-
 sequia impēdas, q̄ post Christum potissimē studeas imitari & diligas. Idcir-
 co ab ea exordior, eā tibi, imō te illi cōmendans. Hæc namq; eius in tēplū illa-
 tio siue oblatio (q̄ præsentationē vocamus) desiderio certē huic tuo nō parū
 arridet fili charissime. Quid, n. nunc aliud petis, q̄ in templum recipi, Deo of-
 ferri, Deo dedicari, q̄ renunciatis omnibus quæ seculi sunt, relictis quibusuis
 negocijs, atq; ad eod posthabitis curis, vnum hoc agas, q̄ tibi desiderio & cordi
 est, vt à cunctis in quib; Dei honor nō quaeritur, his abstractus, & vni optimo
 bono (hoc est, Deo tuo) viuas & vaces. Hic est enim fili sitis religionis, scopus
 & finis quem nunc quaeris (si tamen nobiscum synerum habes propositum
 viuendi) quem semper ante oculos habere debes. Neq; enim q̄ q̄t hic sumus, sit
 propterea hic sumus, vt hoc vel illo genere, colore aut modo vestiamur, nec
 vt hoc cibos vitemus, illosq; sumamus: quamuis & hæc postq̄ ita receperis
 nostrum institutum, necessaria fiant vt obserues, tum propter corporis casti-
 gationem, cuius adstrictio hæc corporalium exercitiorum (vt sunt vigilia, ieu-
 niæ, abstinentiæ & huiusmodi) necessaria est, vt caro domata spiritu obediat:
 tum propter charitatem fraternam q̄ seruat vniformitas, difformitas diui-
 dit, tum deniq; q̄ vbi per annum cuncta, hoc est, & quæ tibi subeunda sunt, &
 vires tuas fueris exptus, promittes, ne semper animi instabilitate tēteris) ea-
 dē reseruat. Cuius promissionis vōiq; solennis nunquam penitere li-
 cebit, nisi voti transgressor coram Deo malueris inueniri. Hæc itaque o-
 mnia quamuis ea tibi post professionem maximē obseruanda sint, non
 tamen (quod dixi) finis aut scopus propter quē huc venimus, sed instrumē-
 ta sunt

Matt. 7.

Religionis
 scopus quis
 sit

Rom. 6.